

Sygn. akt VII U 647/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2014 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Graczyk
Protokolant:	Wojciech Burczyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 października 2014 r. w Warszawie

sprawy M. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 lutego 2014 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 647/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. Ś. w dniu 5 marca 2014 r. roku złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 18 lutego 2014 r. znak:(...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że z powodu zaburzeń ze strony układu ruchu, w obrębie kręgosłupa stawów i stóp objawiających się silnymi bólami, a także schorzeń jamy brzusznej oraz zaburzeń psychiatrycznych- nie jest w stanie wykonywać jakiejkolwiek pracy. (odwołanie - k.2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożonej w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 2 kwietnia 2014 roku, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że odwołująca nie spełniła jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. warunku uznania wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy. Oddział podkreślił, iż w toku postępowania administracyjnego, odwołująca została skierowana na badanie Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 30 stycznia 2014 r., uznała badaną za zdolną do pracy. W związku z powyższym, organ rentowy uznał, iż zaskarżoną decyzją z dnia 18 lutego

2014 r. zasadnie odmówiono odwołującej, prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k.8 a.s).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona M. Ś., urodzona w dniu (...), (ostatnio zatrudniona na stanowisku referenta archiwisty), na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 15 stycznia 2013 r. (wydanej w oparciu o treść przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 grudnia 2013r. (k. 47 a.r). W związku z upływem terminu na jaki przyznane zostało świadczenie ubezpieczona w dniu 14 listopada 2013 r. złożyła do organu rentowego wnioski o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 85 a.r). W związku z zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed ZUS ubezpieczona została skierowana na badanie do Lekarza orzecznika ZUS, który po jego przeprowadzeniu wydał (w dniu 27 listopada 2013 r.) orzeczenie stwierdzające, że M. Ś. nie jest niezdolna do pracy (k. 89 a.r).

Ubezpieczona złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS, w skutek czego sprawa została skierowana do Komisji lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej, wydała w dniu 30 stycznia 2014 r. orzeczenie, w którym stwierdziła, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 101 a.s).

W oparciu o orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał, w dniu 18 lutego 2014 r., decyzję znak: (...) odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczona nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie jest niezdolna do pracy (k. 103 a.r.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego, ubezpieczona M. Ś. odwołała się do tutejszego Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k.2-3 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy i psychiatry celem ustalenia czy wnioskodawczyni utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Sąd zobowiązał również biegłych sądowych do wskazania czy ewentualna niezdolność do pracy odwołującej jest trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to, na jaki okres (postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych k. 11 a.s.).

Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii M. G., z dnia 20 maja 2014 r., iż u wnioskodawczyni rozpoznaje się Dyskopatię kręgosłupa –bez upośledzenia sprawności i bez następstw neurologicznych. Stwierdza się także bóle stawów, bez istotnych dysfunkcji. Odwołująca ma zachowaną prawidłową ruchomość kręgosłupa, nie występuje u niej dysfunkcja chodu ani objawy neurologiczne

Z powodu zaburzeń ortopedycznych odwołująca nie jest osobą niezdolna do pracy w jakimkolwiek stopniu (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii M. G. z dnia 20 maja 2014 r.-sporządzonej po zapoznaniu się przez biegłego z dokumentacją medyczną odwołującej oraz po bezpośrednim badaniu ubezpieczonej, k. 26-28 a.s).

W oparciu o dowód z opinii biegłej sądowej, specjalistki z zakresu psychiatrii-M. L., z dnia 20 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy stwierdził, że u odwołującej rozpoznaje się zaburzenia lękowo depresyjne, skoncentrowanie na zaburzeniach somatycznych ciała, poczuciu krzywdy, problemy w zasypianiu, jednakże u odwołującej nie występują objawy psychotyczne zaburzające funkcje poznawcze. M. Ś. w badaniu psychiatrycznym wykazuje wszechstronną orientację, kontakt z odwołującą jest rzeczowy, jej nastrój jedynie sytuacyjnie jest obniżony. Zakres schorzeń psychiatrycznych na które cierpi odwołująca, także w okresach ich nasilenia, nie daje wystarczających podstaw do uznania wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy.

(na podstawie dowodu z opinii biegłej sądowej specjalistki z zakresu psychiatrii M. L., sporządzonej po zapoznaniu się przez biegłą z dokumentacją medyczną odwołującej oraz po bezpośrednim badaniu ubezpieczonej, k. 37-38 a.s).

W dalszym toku postępowania, odwołująca w piśmie procesowym z dnia 25 sierpnia 2014 r. zakwestionowała ocenę stanu jej zdrowia przedstawioną w opinii biegłego ortopedy M. G.. Podniosła, iż problemy układu ruchu ograniczają jej normalne funkcjonowanie (pismo k. 46-47 a.s).

Mając na względzie, iż naczelne dysfunkcje organizmu odwołującej, znajdują się w zakresie przyczyn ortopedycznych, Sąd Okręgowy dopuścił dowód uzupełniającej opinii biegłego ortopedy M. G. na okoliczność występowania u odwołującej przyczyn ortopedycznych uniemożliwiających lub ograniczających wykonywanie przez nią pracy zarobkowej. Sąd Okręgowy zobowiązał biegłego do ustosunkowania się do treści pisma procesowego ubezpieczonej z dnia 25 sierpnia 2014 r. (zarządzenie przewodniczącego k. 46 a.s) Na podstawie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy Sąd Okręgowy ustalił, iż u Odwołującej oczywiście występuje ograniczenie do wykonywania pracy ciężkiej i bardzo ciężkiej fizycznie, która wymaga noszenia ciężarów. Natomiast u odwołującej nie ma żadnych przeciwwskazań do wykonywania pracy siedzącej i stojącej. Nie ma również przeciwwskazań w dojeżdżaniu do pracy czy wykonywaniu przerw w pracy w ramach higieny warunków pracy (na podstawie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego M. G. k.60 a.s).

Do zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie, odwołująca twierdziła, iż jest osobą niezdolną do pracy. Podnosiła, iż jest niesprawna ruchowo, wskazywała, że posiada skierowania na badania do lekarzy psychiatrii oraz psychologa. Oświadczyła, że w trakcie badania przez lekarza psychiatrę nie mogła mówić, bowiem drętwiały jej usta i płakała. Odwołująca podkreślała, że nie objęcie jej ubezpieczeniem w postaci prawa do renty tytułu niezdolności do pracy pozbawi ją możliwości dalszego leczenia (stanowisko odwołującej k. 72 a.s).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów, przywołanych powyżej, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego i bezpośrednie badanie przez lekarzy z zakresu ortopedii i psychiatrii którzy są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie M. Ś. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 lutego 2014 r., znak: (...) jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie

zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku”

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39 poz. 353 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego – z dnia 28 stycznia 2004 roku, w sprawie II UK 222/03, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłych lekarzy specjalistów nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego. Nie jest ona bowiem osobą niezdolną do pracy. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 stycznia 2014 r. uznała odwołującą za zdolną do pracy. Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym wykazało wprawdzie, że odwołująca cierpi na dyskopatię kręgosłupa oraz skarży się na bóle stawów. Stwierdza się u niej zaburzenia depresyjne, ale bez występowania jakichkolwiek objawów psychotycznych. Dysfunkcje te w ocenie Sądu nie powodują u odwołującej niezdolności do pracy. Sąd na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów ortopedy (w tym opinii uzupełniającej), a także opinii psychiatry uznał, że występujące u odwołującej dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy. Sąd podkreśla, że dolegliwości ubezpieczonej wprawdzie nie mają sprecyzowanych rokowań jednak w przypadku ich nasilenia, odwołująca może korzystać z czasowych zwolnień lekarskich i opieki ambulatoryjnej. Ewentualna poprawa zdrowia ubezpieczonej, może umożliwić odwołującej świadczenie pracy zgodnie z kwalifikacjami w zakresie zawodu referenta archiwisty – jak dotychczas lub po przekwalifikowaniu, a także umożliwić podjęcie pracy nie, powodującej nasilenie występujących u niej dysfunkcji organizmu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy, uznał, iż w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Zdaniem Sądu, przeprowadzone dowody w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów -potwierdzające zdolność odwołującej do wykonywania pracy, zgodne są, ze stanowiskiem Komisji Lekarskiej ZUS, które stanowiło podstawę wydania prawidłowej decyzji organu rentowego. Mając na uwadze

powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonej jest całkowicie bezzasadne. Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

J.R.